

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CAMILLE MAUCLAIR

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝΗΣ

ΚΕΙΝΗ ήταν τόσο καλή στην ψυχή, όσο άμορφη στο πρόσωπο. Είχε του άγγελουδιού την καλοσύνη και την όμορφη και χάρι προσηγορίας των παρρησιών. Την έλεγαν Σιμόνη.

Εκείνος ήταν την παντρεύτηκε, είχε περάσει πελά με ζωή πολυτάραχη και τριγωνισμένη. Η καρδιά του είχε αποξενωθεί τελείως από κάθε αίσθηση τρυφερό, ή ματιά του ήταν άμειλικτη και σκληρή, και μαύρες σκέψεις στρογγυλιζαν πάντα στο μυαλό του. Τον έλεγαν Κάρλο.

Όταν παντρεύτηκε τη Σιμόνη κ' αντίκρισε στα μάτια της την καθαρή κ' άγνη ψυχή της, ο έγωισμός του ταπεινώθηκε, γιατί κατάλαβε πως η γυναίκα του ήταν ανώτερη του. Αυτό τον έκανε έξαλλο από ζήλεια, κ' άρχισε να υποφέρει σκληρά. Φοβόταν μήπως κανένας, αξιωτέρός του, ξεκλέψει την αγάπη της γυναίκας του.

Η Σιμόνη, στην αρχή, δεν κατάλαβε τίποτα απ' το μυστικό δράμα που παιζόταν στην ψυχή του συζύγου της. Τον άγαπούσε τρυφερά με ύποταξη, τον περιηγορούσε, τον εύρισκε ωραίο κ' αν μάντευε καμιά φορά το κρυφό του πάθος να σώσει την ψυχή του, δεν υποψιαζόταν την αληθινή του ατία, αλλά τούπαρνε γι' άγνωστους λόγους παλιές φοιτητικές της ζωής του. Αφοσιώθηκε λοιπόν όλοψυχα στον άντρα της, με την απόφαση να τον κάνει ευτυχισμένο.

Μά η ζήλεια θέριεψε κάθε μέρα στη μαύρη ψυχή του Κάρλο. Περιούσε στιγμές λύσις φρικτής και μετάνοιας παροής. Περιούσε νύχτες άπνεες. Σκέψεις τρομακτικές τον βασάνιζαν. Περιούσε μέρες γεμάτες τήχη και συλλογή.

Μιά βραδεία επί τέλους, η περιφάνεια κ' ο έγωισμός του, που τον ανάγκωναν ως τότε να κρύβει το ταπεινωτικό σαράκι της ζήλειας και να σωπαίνει, ύπεχώρησαν μυστικά σε μία ξαφνική και βίαιη έκρηξη του πάθους του. Κρατούσε τη γυναίκα του στην άγκυλιά του σφιχτά, λές και πήγαινε να την πνίξει. Κι' άφου πρώτα της έδωσε φιλιά παράφορα, που έμοιαζαν με δάγκωμα και την έκαναν να πονάει, της είπε έξαρνα :

— Τό φίλο σου θα τον πνίξω με τό ίδια μου τή χέρια! Και σ' φυλάξουν!.. "Αν σε τσακώσω, άλλοιμόνό σου!..

Ήταν κίτρινος απ' την κασία του κ' έβγαζαν φλόγες τή μοχθηρά του μάτια. Η φωνή του ήταν μονογρητό θηρίου και τό κορμί του έστρεψε όλόκληρο με βιασότητα άσυνήθιστη.

Μόλις ξεστόμισε αυτά τή λόγια, περιέμενε με κρυφή λαχτήρα με επανάστασι εκ μέρους της γυναίκας του, με άγανακτισμένη διαμαρτυρία της. Κι' άρχισε να τρέμει περισσότερο, φοβισμένος τώρα μήν τη χάσει. Μά η Σιμόνη τον κίτταξε με γαλήνια, με άνεικνιστη τρυφερότα και μουρμούρισε με μαλακή, με σταθερή φωνή :

— Ποτέ μου δεν είχα φίλο, άγαπημένο μου. Ούτε και τώρα, και ούτε και στο μέλλον θα κάμω τέτοιου πράγμα. Τό ξέρεις καλά αυτό. Γι' αυτό πονώ λοιπόν μιλάς ;

Άδερσεν από άνησυχρη λύσσα ο Κάρλο. "Εκλαψε, γιατί ήταν άνησυχρος να πνίξει τό φειδί τό φαρισμακό της ζήλειας, που φόληζε στην καρδιά του και σάν λυγρότεψαν οι λυγμοί του, ξανάτε στη Σιμόνη με φωνή παθητική :

— Τό ξέρω... Ναί... "Ήσουν και είσαι άγνη κ' άθωο παιδούλα. Μά φοβούμαι για τό μέλλον. Νά. Μιλάω για τόν "Άγνωστο "Έραστή, αυτόν που άργότερα θ' άγαπήσης. Αυτόν που κινηγάει τόν ύπνο μου με τό άπασιον φάντασμα του.

— "Ένοινα σου, άγαπημένο μου, τού ξανάτε η Σιμόνη. Κανένας ποτέ του δεν θα μπορούη να σε βγάλει απ' την καρδιά μου. Άλλοίμονο! Αυτός λοιπόν είνε ο κρυφός σου σπαραγμός ; Αυτή είνε ή άφορη που σου στοιχίζει τόσες πίκρες και τόσες άπνιές ; Μήπως δεν είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι θελήσεις, για να σου άποδείξω την αγάπη μου ; Σ' αγαπώ ! "Όλα μου είνε άδιάφορα, έξόν από σένα. Και θά προσπαθήσω με κάθε τρόπο να βγάλω απ' τό μυαλό σου κάθε άνησυχρη και να σε κάμω να πιστέψης στην αγάπη μου, την ειλικρινή κ' αιώνια.

Ο Κάρλο την κίτταξε άλλοιότα. "Έπειτα της μουρμούρισε με πείσμα :

— Είσαι γοητευτική σάν είδωλο, Σιμόνη. Είσαι άμορφη σε ση-

μείο που ξετρελλανίεις όποιον σ' άντικρούσει και τόν κάνεις, άθελά του, να σε λατρεύη και να με ζήλεύη. Η αγάπη ; Σβύνει σάν φλόγα κατηλιού ή αγάπη, όταν την τριγωνίσει ο πολύς καπνός του θυμιάματος τού θαυμασμού και της λατρείας. "Έξισα πολύ στον κόσμο, ώστε να ξέρω κατά βάθος όλες αυτές τις παροές αλήθειες.

Δέν προσεβλήθη η Σιμόνη απ' τή λόγια του αυτά. "Αντίθετα, τον κίτταξε με άπειρη αγάπη και στοργή κ' απ' την ήμερα αυτή, έσκυψε όλότελα τό κεφάλι, σε κάθε του κατητίσιο και σε κάθε περιορισμό του.

Ναί... Μά ο Κάρλο φάνηκε ώστόσο άνανδρος. Καταχρόστησε τή λατρεία της γυναίκας του, της άμορφης και τρυφερής Σιμόνης, κ' έγινε τύραννος σαστός γι' αυτή. "Έκανε ύπεράνηστρος θυσίες ή σωμαθητική κ' όλόκληρη παιδούλα για τό χατήρι τού άγαπημένου της συζύγου :

Έκοψε τις επισκέψεις της στις παλιές φιλένδες, περιόρισε στο έλάχιστο κάθε έξοδο απ' τό σπίτι της για τή έμπορικά ή για τή ψόνα, και ζούσε πάντα στο πλευρό τού τυφλωμένου απ' τή ζήλεια — με ντροπισαμένον κιάλας απ' τό πρόστιχο έκεινο πάθος — Κάρλου.

Κι' αυτός πάλι έξασκούσε άδάντροπα με έπατήρησι, άμειλικτη και προσβλητική, στη συζύγού του. "Ένοιωσε κάρμιο στην ψυχή του για τήν άανδρη τακτική του, με ήταν άνησυχρος να έλαβηθή στο κόλλησμο τού καυτερό τού άχρειού, με και τόσο νικηραρχικού και δυνατού πάθους του.

Μιά μέρα ειπε πάλι στη Σιμόνη σε κάποιον παροξυσμό της ζήλειας του :

— Πάψε πειά να τραγουδάς... "Έχεις θαυμάσια φωνή, που μεγαλώνει τή γοητεία και την όμορφη σου, κ' αναγκάζει τούς άλλους να σε προσέξουν περισσότερο. Πάψε να λές άσπεια, γιατί είσαι χαριτωμένη κ' έξικνη στις συζητήσεις σου και σαγηνεύεις, άθελά σου, τή κομμοντιμένη άνδρατορία, που δεν μπορεί να τούς κόψει τό πόδι, για να μήν ξαναπατήσουν πειά έδω πέρα.

"Έσκυψε τό κεφάλι ή άμοιρη Σιμόνη και στις καινούργιες του αυτές άπατήσεις. Κι' ο Κάρλο, θύμα πειά του πάθους του, της ξανάτε σε λίγον καιρό :

— Πάψε να βάζεις ρουές στα χείλη σου και πούδρα στο πρόσωπό σου. Είσαι, για τή δυστυχία μου, πάρα πολύ έλκυστική κ' όμορφη και δίχως τή πρόσθετα αυτά καλλονικά. Είσαι πάρα πολύ κομψή, με τό Θεό ! "Άσε λοιπόν, αγάπη μου, τις μουσελίνες και τή μεταξωτά και ντύσου κάπως με σημαζεμένη και άπλά. Κάνε τις τούαλέτες σου από βομπακική φανέλα ή από φτηνό σεσιότ.

Έσκυψε και τή φορά αυτή τό κεφάλι ή άμοιρη Σιμόνη, φρόσε ρουχα άκομψη, χοντρά και άγαρμια παπούτσια, κλειδώσε τό στοματάκι της, έπαψε τό χαμόγελο να φωτίξη πρόσχαρο τό ούράνιο κ' άθωο πρόσωπό της και φυλάισε τό ύπέροχα δωμάτιο της σ' ένα σφιζμο πεισματιμόνον των άχρησιμων και μαρμαίων πειά χειλιών της.

Μαράζωσε η Σιμόνη. Τά άνθηρά της νεάτα, που ζήταγαν έπίμονα έλεύθερον άέρα, μαράθτησαν απ' τήν κλεισοδρα, απ' τις άτελείωτες σκηνές, απ' τις έξαλλες φωνές και γοηίνες ένός μανιακού απ' τή ζήλεια του συζύγου κ' απ' την άμειλικτη προσβλητική έπιτήρησή του.

Μαράζωσε η Σιμόνη πειά. "Έγινε σιαχτρο θλιβερό, καιπούριμο και κοκάλιασε τό λυγρό κορμί της κ' έβουσε δραστηκά ή λάμψη των ούράνιων ματιών της. Μέσα σε τρία χρόνια έμεινε τό φάντασμα τού έαυτού της, ο σκελετομόνος κ' άπαίσιος βουκόλακας της άλλουτε γλυκύτατης νεράδας.

Και τότε πειά την άήδισο ο Κάρλο !

Ναί. Της τό ειπε άνανδρα και πρόστιχα με μέρα, που γύρισε σπίτι του, "Έπειτ' από μιάς βδομάδας γλέντια και ξεφραντώματα σε έπιστα καιταρέ και σε ένδες γυναικείες άγκαλιές. Μόλις τον ειπε κείνο τό προί ή Σιμόνη, που άνησυχούσε για τήν άπουσία του, την έπνιξε τό παρόπιον. Τον κίτταξε γλυκά στα μάτια και τού μουρμούρισε λυπητερά :

— Γιατί, ψυχή μου, Κάρλο μου, με άταρνήθηκες τόσο σκληρά ; Γιατί έξη μήνες τώρα, κομμάσι τις νύχτες έξω απ' τό σπίτι σου, γιατί ζητάς σε ένδες άγκαλιές την παρρηγοιά, γιατί δεν γυρίζεις κόν να με κίττάξης, έμεινα, τή Σιμόνη σου, που τόσο σε λατρεύει και τόσο την άγαπούσε ;

Κι' εκείνος, άφρίζοντας απ' τό μεθύσι του άκόμα, θυμωμένος για τήν παρατήρησι και φρονασμένος απ' τήν τραγική άσχημα της άτυχης γυναίκας του, της ξεφώνισε καταμούτρα με άνεικνιστη μο-

Ο συγγραφέας τού δηγημάτος Κάμιλλο Μαυκλαίρ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ένας Κεφαλλονίτης πλοίαρχος, πήγε μιά μέρα στην αγορά γιά νά φρονιάσει γιά τήν Πλήσιασε λουπόν σ' έναν πάγκο καί γιά νά βεβαιωθεί αν τά ψάρια ήσαν φρέσκα, πήρε ένα σπό χέρι του καί τή μύρισε στό κεφάλι.

Τό ψάρι μύριζε καί μάλλιστα φρεσκά. Τό άφησε λουπόν στη θέση του ό Κεφαλλονίτης, μορφάζοντας μ' άηδία.

Ό φρεμάς είδε τό μορφασμό ποίκανε καί γιά νά τόν πειραξή, τόν ρώτησε ειρωνικά :

— Καί δέ μου λές, κατεπάντε, σάν τί μυστικά είπες σ' αὐτί του ψαριού ;

— "Α ! τίποτε, απάντησε ό Ξεστνος Κεφαλλονίτης. Τό ρώτησα μόνο από περιέργεια, αν είδε ποιθενά τό καίτα μου στη θάλασσα πού γύριζε.

— Καί τί σου απάντησε, κατεπάντε ;
— Μου είπε πώς δέν τό είδε, γιατί έχει μιά βδομάδα πού βγήκε άσ' τή θάλασσα κα' άλλες τόσες μέρες πού κάθεται στόν μπαράνο σου καί βρωμαλοποιεί.

Κόκκαλο ό φρεμάς.

Μεταξύ δεσποινίδων :
— "Ω ! πώς ήθελα νά τόν εκδικηθώ ! Νά του κάμω κατιτί πού νά γίνη δυστυχής κα' άθλιος σ' όλη του τή ζωή.
— Τότε... παντρεύου τον !

'Η σ ύ ξ υ γ ο ς.—Πώς σου φαίνεται αὐτή ή φωτογραφία μου ;
'Ο σ ύ ξ υ γ ο ς.—'Οραωτάτη ! Καί ασφαλώς θά είνε τής σταγμής

'Η σ ύ ξ υ γ ο ς.—Πώς τό κατάλαβες ;
'Ο σ ύ ξ υ γ ο ς.—Μά... βλέπω πού έχεις τό στόμα σου κλεισμένο !...

— Φαντάσου τί άναίδεια ! Νά με πη έμένα αυτός ό άχρείος έλαφρά γυναίκα !
— Φαίνεται δια... δέν θά χόρευσε ποτέ μαζί σου !

— Σ' έπιασε ποτέ τή νύχτα κανέννας δυνατός πυρετός πού νά χτυπούν τά δόντια σου ;
— "Όχι, γατρέ μου, τά δόντια μου... τά βάζω τή νύχτα μέσα στό σιγάρι του κομοδίνου !...

— Σέ τί με συμβουλεύετε νά έπιδοθώ ; Στη μουσική ή στη ζωγραφική ;
— Στη μουσική.
— Μή άκούσατε ποτέ νά παίζω ;
— "Όχι, αλλά έχω δει μερικές... εικόνες σου !...

Μεταξύ φιλενάδων :
— Λοπόν ; Πώς σάς φαίνεται τό καινούργιο παιτό μου από μιά γκαμήλας ;
— Περίφημο, Λιλή μου ! Σου παγαίνει... φρεσκώτατα !...

Στό δικαστήριο :
— Πές μας, κατηγορούμενε, με ποιόν τρόπο έλεγε τή πορτοφόλι του κυρίου ;
— Σάς παρακαλώ, κύριε πρόεδρε, μίν έπιμένετε ! Αυτό είνε έπαγγελματικό μυστικό, δέν λέγεται !...

χθέρια :
— Γιατί ; Γιατί ; Γιατί άσχημιές ! 'Αηδιάζω πειά πού σέ βλέπω. Μαράθρηες, Έσθυσες, κτηρίσιες, Έγινες σάν μούμα. Συχαίνουμαι καί νά φτύσω άπάντο σου !

Κεραυνόπληκτη ή φτωχή Σιμόνη, συγκέντρωσε με στερονή προσάθεια τίς λίγες δυνάμεις πού άπόμειναν στη σταραμένη της ψυχή καί φηδύρισε άπαντα :

— Τόκα να γιά σένα, Κάρολο μου. Έσού τό θέλησες. Καί τώρα πού γιναι άσχημη, αγαπημένε μου, έλα νά ζήσουμε οί δύο μας, εύτυχημένοι πειά καί δίχως ζήλιες !

— Χά, χά, χά ! γέλασε πρόστυχα εκείνος. Καί σπρώχνοντας τή βίανουσα, τράβηξε πός τήν πόρτα.

'Η άμοιρη Σιμόνη σοφιάστηκε κάτω, συντριμμένη, κλαίγοντας πικριμένα.

'Αδιάφορος γιά τόν πόνο της, ό Κάρολο τή δρασκείωσε κα' άνοιγοντας τήν πόρτα, κατέβηκε βιαστικά τά σκαλοπάτια. "Άλλες άγάπες τόν τραβούσαν πειά άκατανόητα, άγάπες λερωμένες κα' ένοχες.

Κι' ή φτωχή Σιμόνη άπόμεινε σοφιασμένη κάτω, κλαίγοντας με βουβά αναφυλλήτης τά ποδοπατημένα παρθενακά της ύνευρα, τήν κουρελιασμένη της ψυχή, τή χαμένη γιά πάντα άμορφιά της, τήν τόσο πρόστυχα κα' άνάξια προδομένη άγάπη της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ό Σύλλογος τών «Αίωναθίων Γυναικών». Τά προσέντα τών μελών. Έννενηντατέσσερες αιωνόθιες γυναίκες... δύο χιλιάδες άπέγονοι ! 'Η πόλις τών δακρύων. Γιατί κλαίγανε έπί τρεις ώρες σί κάτοικοι του "Έξητερ. Ένα φιλι διά τής βίας καταμεσής στό δρόμο. Ποιός πλήρωσε τά σπασμένα. Ό "Αγιος... Βίσμαρκ !... κτλ. κτλ.

Στη Μελβούρνη τής Αυστραλίας έδόθη πρό έβδομάδων ένα γεύμα, στό όποιο παρεκάθησαν έννενηντα τέσσερες γρηές, με κάταστρα μαλλιά καί καταριτωμένα πρόσωπα. 'Η πού ήλικιασμένη άπ' αυτές τίς γρηές, ή μίστρες Κήγγαν, είνε ήλικίας έννενηντα πέντε έτών κα' ή πού νέα όγδόνα έφτά.

Μετά τό γεύμα, τό όποιο διεξήχθη έν ζωηρότητα καί εϋθυμία, ή ...άκατάλυτες Αυστραλιανές γεροντισσες ίδρυσαν καί σύλλογο «Αίωναθίων Γυναικών».

Γιά νά γίνη μέλος του σύλλογου αυτού μιά γυναίκα, πρέπει νά έχη τά έξής προσόντα : Νά είνε πρώτον πού καλά στην ύγεια της, νά τρώη δια δήποτε φαγητό καί νά έχη σέ πού καλή κατάσταση τήν όραση καί τήν άκοή της. Δεύτερον δέ νά έχη συμβάλει σπουδαίως στη διαίονια του άνθρώπινου γένους καί συγκεκριμένως νά έχη δια άπόλυτος έγγόνια, αλλά τουλάχιστον διασέγγονα !

"Όλες άνεξαίρετες ή γρηούλες πού έλαβαν μέρος στό γεύμα, έχον διασέγγονα, καμιά σαρανταριά μάλιστα άπ' αυτές γένου καί τρισέγγονα.

"Ένας Αυστραλιανός δημοσιογράφος είχε τήν ύπομονή νά μετρήση τούς άπογόνους τών 94 αυτών γεροντισσών, τά παιδιά τους δηλαδή, τά έγγόνια, τά διασέγγονα καί τά τρισέγγονά τους. Καί βρήκε δια ύπερβαίνουν —άισώστε καί φρέξτε— τίς δύο χιλιάδες !

Στη μικρή 'Αγγλική πόλι "Έξητερ, συνέθη πρό όλίγων έβδομάδων, ένα έξαιρετικά περιεργό φαινόμενο. Ξαφνικά, ένα Σάββατο μεσημέρι, όλοι οί κάτοικοι ξεσπάσανε σέ κλάματα κα' έπί δύο ώρες κλαίγανε, χώνοντας ποταμούς δακρύων !

Στους δρόμους δέν έβλεπε κανείς παρά άνθρώπους κλαυμένους, με τό μαντήλι στό χέρι. Κλαίγανε μικροί καί μεγάλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, άρσενικοί καί θηλυκοί !

Μά τί συνέθη λουπόν ; Είχε συμβεί στην πόλι αὐτή καμιά άνεπανόρθωτη καταστροφή ;

Τίποτε άπ' όλα αυτά. 'Απλούστατα, είχε πιάσει φωτιά ένα κύριο, στό όποιο βρισκόταν μιά φαρμακασοθήκη. Ένα μεγάλο δοχείο με άμμονια διεσφάγει καί οί άτμοί της πλημμύρισαν τόν άέρα, έρέθισαν τά μάτια τών κατοίκων καί τούς έκαναν νά κλαίνε έπί ώρες !...

Στό άστυνομικό δικαστήριο τής σινοικίας Γούντ Γκρήν του Λονδίνου, δικάζονταν πρό ήμερών κάποιος νέος, κατηγορούμενος δια είχε φάλησει στό δρόμο μιά νέα δια τής βίας.

Ό πρόεδρος του δικαστηρίου καταδίκασε τό νέο σέ πρόστιμο μιάς λίρας στεφλίνας.

Ό νέος όμως έδήλωσε πώς δέν είχε πεντάρα. Καί τότε συνέθη τό έξής άπρόστυτο : Μιά ώραωτάτη δεσποινίς έπλησίασε τό νέο, άνωξε τήν τσάντα της καί του έδωσε τό ποσόν του πρόστιμου του. Ό νέος τό πήρε χωρίς νά φέρη καμιά άντίρρηση ή νά δείξη καν έπιληξι καί τό κατέθεσε στό δικαστήριο.

Περίεργος ό πρόεδρος του δικαστηρίου γιά τήν ξαφνική αὐτή επέμβαση τής ώρας δεσποινίδος, ρώτησε τό νέο αν είνε άδελφή του. Κι' ό νέος απάντησε άφειλέστατα :

— "Όχι, είνε άπόλυτος γνωστή μου. Μ' έβαλε νά φύλω δια τής βίας τή νέα πού με μίγησε, έπειδή τή μισούσε, ανέλαβε νά πληρώσει κατόπιν τά «σπασμένα» κα' άως είδατε, τά έπλήρωσε !

Κόκκαλο ό πρόεδρος...

"Ένας ιεραπόστολος πού έζησε πολλά χρόνια μεταξύ τών 'Ινδών τής Βορείου 'Αμερικής, δηγγείται τό έξής καταπληκτικό :

Μιά φιλή έρυθροδέμονο, οί 'Ορούρο—Τούτο—Φαγιόστα, λατρεύον ως θεό —ποιόν φαντάζεστε ;— τόν... Βίσμαρκ ! Καί νά πώς :

Κάποτε, σέ μιά περίοδο μεγάλης Ξηρασίας, οί έρυθροδέμονοι, άφου ματαίως έκαμναν θυσίες καί παρακλήσεις στους θεούς του, άρζισαν, άτελοποιημένοι στό τέλος, νά προσεύχονταν καί σέ μιν εικόνα του Βίσμαρκ πού έτυχε νά βρισκεται στα χέρια ενός Ιθαγενούς, καμένη άπό κάποιον άμερικανικό περιουδικό.

Κατά περιεργή σύμπτωση, άμέσως μετά τήν προσευχή πός τόν... Βίσμαρκ, άρχισε νά βρέχη γαργαία. Κι' από τότε οί 'Ινδοί διατηρούν τήν εικόνα του Γερμανού άρχιμαργκελαδίου κα' τή λατρεύουν ως εικόνα θεού !...

